

Európsky príkaz na zablokovanie účtov¹

Michael Siman

Fakulta práva, Paneurópska vysoká škola v Bratislave, Slovenská republika

Abstract in original language

Európsky príkaz na zablokovanie účtov je novým druhom predbežného opatrenia slúžiaceho na vymáhanie pohľadávok v Európskej únii, ktoré je automaticky vykonateľné v inom členskom štáte. Nariadenie o európskom príkaze na zablokovanie účtov zavádza jednotné pravidlá konania o vydaní tohto príkazu a jeho výkonu, pričom sa snaží nájsť rovnováhu medzi záujmami veriteľa a dlžníka. Toto nariadenie vyvoláva určité otázky a nedostatky, ktoré autor bližšie analyzuje.

Keywords in original language

Európsky príkaz na zablokovanie účtov; predbežné opatrenie; pravidlá konania a výkonu; rovnováha záujmov veriteľa a dlžníka.

Abstract

The European Account Preservation Order is a new type of interim debt recovery measure in the European Union, which is automatically enforceable in another Member State. The regulation on the European Account Preservation Order establishes uniform rules on the procedure for issuing this order and its enforcement, striving to strike a balance between the interests of the creditor and the debtor. This regulation raises certain issues and shortcomings being analysed by the author.

Keywords

European Account Preservation Order; interim measure; Rules on the Procedure and Enforcement; Balance Between the Interests of the Creditor and the Debtor.

¹ Táto práca bola podporovaná Agentúrou na podporu výskumu a vývoja na základe zmluvy č. APVV-14-0852.

1 Úvod

Veritelia z Európskej únie sa pri vymáhaní pohľadávok stretávali s komplikáciami, najmä pokiaľ ide o dĺžku trvania konania a náklady vynaložené na dosiahnutie vnútroštátneho opatrenia na predbežné zablokovanie majetku dlžníka v inom štáte Európskej únie než je štát, v ktorom má veriteľ bydlisko. Vyskytovali sa aj prípady, že dlžník prevádzal svoje finančné prostriedky na svoj bankový účet v inom členskom štáte a veriteľ nestihol dosiahnuť vydanie vnútroštátneho príkazu na zablokovanie účtu v príslušnom členskom štáte podľa vnútroštátnych procesných predpisov, pričom v každom členskom štáte by musel podať samostatný návrh na vydanie takého príkazu. Keďže veritelia mali v dôsledku toho malú pravdepodobnosť, že sa im podarí zablokovať bankový účet dlžníka v inom členskom štáte, niekedy sa o to ani nepokúsili a pohľadávku postúpili inému subjektu alebo ju odpísali ako nevymožiteľnú.

Okrem toho podľa nariadenia Brusel Ia² sa predbežné opatrenia uznávajú iba vtedy, ak ich nariadi súd, ktorý má podľa tohto nariadenia právomoc rozhodovať vo veci samej, a ak bol žalovaný predvolaný na súd alebo sa rozhodnutie o nariadení opatrenia doručí žalovanému pred výkonom tohto opatrenia. V podobnom zmysle už Súdny dvor rozhodol v minulosti aj vo vzťahu k Bruselskému dohovoru.³ Keďže žalovaného dlžníka súd nepredvoláva, návrh na vydanie príkazu na zablokovanie účtu sa mu nedoručuje a príkaz na zablokovanie účtu, ako aj ďalšie písomnosti sa mu doručia až po zablokovaní účtu, na výkon tohto predbežného opatrenia sa neuplatní nariadenie Brusel Ia, ale iba vnútroštátne predpisy, ktoré sú však v rámci jednotlivých členských štátov odlišné.

Ďalej v niektorých členských štátoch nebolo doposiaľ možné získať na základe zákonného postupu informácie o bankových účtoch dlžníka, čo sťažovalo podávanie návrhov na zablokovanie veriteľovi neznámych účtov. Okrem toho medzi významné náklady na podanie návrhu na zablokovanie účtu patrili náklady na právnu pomoc a prípadné jazykové prekážky.

² Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 20. 12. 2012, s. 132).

³ Pozri rozsudok Súdneho dvora z 21. mája 1980, Denilauler, 125/79, Zb. s. 1553, týkajúci sa Dohovoru o právomoci a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach z 27. septembra 1968, platného od 1. 2. 1973.

Vyššie uvedené situácie by malo riešiť nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 655/2014 z 15. mája 2014 o zavedení konania týkajúceho sa európskeho príkazu na zablokovanie účtov s cieľom uľahčiť cezhraničné vymáhanie pohľadávok v občianskych a obchodných veciach⁴ (ďalej len „nariadenie EPZU“), ktoré predstavuje nový právny nástroj európskeho medzinárodného práva súkromného zameraný na vymáhanie pohľadávok v Európskej únii. Toto nariadenie je súčasťou viacerých nástrojov, ktoré zaviedla Európska únia na účely uľahčenia a zrýchlenia vymáhania pohľadávok v cezhraničných sporoch, medzi ktoré ďalej patrí aj európske konanie o platobnom rozkaze⁵, európsky exekučný titul⁶ a európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu⁷.

Na účely implementácie nariadenia EPZU prijala Slovenská republika osobitný zákon o európskom príkaze na zablokovanie účtov č. 54/2017 Z. z., ktorý umožňuje subsidiárne primerané uplatnenie Civilného sporového poriadku na otázky, ktoré tento zákon neupravuje.

Cieľom tohto nariadenia, ktorý by mal prospieť k odstráneniu alebo zmierneniu vyššie uvedených nedostatkov, je poskytnúť veriteľom možnosť dosiahnuť príkaz na zablokovanie účtu za rovnakých podmienok vo všetkých členských štátoch, požiadať o poskytnutie konkrétnych informácií o bankových účtoch dlžníka v iných členských štátoch a znížiť časovú a finančnú náročnosť vymáhania svojej pohľadávky bez zbytočných prietahov.

Aké sú nedostatky únieového nariadenia o európskom príkaze na zablokovanie účtov? Sú záujmy veriteľa a dlžníka v dostatočnej rovnováhe, aby bol dlžník chránený proti zneužitiu tohto príkazu?

⁴ Ú. v. EÚ L 189, 27. 6. 2014, s. 59.

⁵ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 z 12. decembra 2006, ktorým sa zavádza európske konanie o platobnom rozkaze (Ú. v. EÚ L 399, 30. 12. 2006, s. 1–32).

⁶ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vytvára európsky exekučný titul pre nesporné nároky (Ú. v. EÚ L 143, 30. 4. 2004, s. 15–39).

⁷ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007 z 11. júla 2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (Ú. v. EÚ L 199, 31. 7. 2007, s. 1–22).

2 Pôsobnosť európskeho príkazu na zablokovanie účtov

Európsky príkaz predstavuje alternatívu vnútroštátnych prostriedkov uplatniteľných na zablokovanie účtov dlžníka. Ide o druh neodkladného opatrenia, ktoré možno na účely predbežného zabezpečenia pohľadávky veriteľa uplatniť pred, počas, ale tiež po úspešnom skončení konania vo veci samej proti dlžníkovi. Európsky príkaz na zablokovanie účtov je neodkladným opatrením *in rem*, ktoré sa viaže na konkrétny účet dlžníka, nie na jeho osobu.

Nariadenie EPZU sa podobne ako nariadenie Brusel Ia vzťahuje iba na občianske a obchodné veci s cezhraničným prvkom. Nevzťahuje sa však na zodpovednosť štátu za výkon verejnej moci, na oblasti upravené osobitnými nariadeniami (napr. insolvenčné konania, dedenie, majetkové práva vyplývajúce z manželského zväzku), na rozhodcovské konanie⁸ a samozrejme ani na správne veci vrátane sociálneho poistenia.

Nariadenie EPZU sa uplatňuje od 18. januára 2017 vo všetkých členských štátoch okrem Veľkej Británie a tradične Dánska.

Podobne ako v prípade iných nariadení prijatých Úniou v rámci justičnej spolupráce v civilných veciach je pre uplatnenie nariadenia EPZU rozhodujúci cezhraničný prvok, predstavuje v podmienkach únievého práva často neľahkú legislatívno-technickú otázku.⁹ V prípade nariadenia EPZU je cezhraničný prvok splnený vtedy, ak sa účet, ktorý sa má zablokovať, vedie v inom členskom štáte ako je členský štát konajúceho súdu alebo bydliska veriteľa. Pre posúdenie splnenia podmienky cezhraničného charakteru sporu je rozhodujúcim okamih podania návrhu na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov.

Právomoc vydať európsky príkaz na zablokovanie účtov pred skončením konania vo veci samej, to znamená pred začatím takého konania alebo v jeho priebehu, má súd, ktorý má právomoc rozhodovať vo veci samej

⁸ Vzhľadom na skutočnosť, že všetky členské štáty Európskej únie sú zmluvnými stranami Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí z 10. júna 1958 (Newyorský dohovor), ktorý nadobudol platnosť 7. júna 1959.

⁹ Pozri napr. SLAŠŤAN, M. Mýtus európskeho konania s nízkou hodnotou sporu v praxi spotrebiteľských sporov na Slovensku. In: ROZEHNALOVÁ, N., K. DRLIČKOVÁ a J. VALDHANS (eds.). *Dny práva 2014, Část III. Evropské mezinárodní právo soukromé: teorie vs. praxe*. Brno: Masarykova univerzita Brno, Acta Universitatis Brunensis Iuridica vol. 522, s. 200.

v súlade so všeobecným nariadením Brusel Ia, prípadne inými predpismi o určení právomoci. Právomoc vydať európsky príkaz na zablokovanie účtov po vydaní rozsudku majú sudy štátu, v ktorom sa tento rozsudok vydal podobne, ako je to v prípade európskeho exekučného titulu. V osobitnom prípade, keď je dlžníkom spotrebiteľ, nie však zamestnanec ani poistenec, má právomoc konať iba súd členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko, podobne ako je to v prípade európskeho konania o platobnom rozkaze.

3 Pravidlá konania o vydaní európskeho príkazu na zablokovanie účtov

Ako už bolo spomenuté, veriteľ môže podať návrh na vydanie príkazu buď pred začatím súdneho konania proti dlžníkovi vo veci samej alebo v priebehu takého konania, alebo tiež po vydaní rozsudku proti dlžníkovi, ktorý je exekučným titulom v členskom štáte pôvodu alebo už aj v členskom štáte výkonu. Európsky príkaz na zablokovanie účtov sa bude mať zrejme najčastejšie využívať pred, prípadne počas konania vo veci samej, avšak podmienky jeho vydania sú menej prísne v prípade už existujúceho právoplatného rozsudku v prospech veriteľa.

Pokiaľ nariadenie EPZU niektoré procesné otázky osobitne neupravuje, použije sa právny poriadok členského štátu, v ktorom prebieha konanie o vydaní príkazu. To platí aj o všeobecných podmienkach vydávania predbežných (neodkladných) opatrení, o ktorých sa nariadenie vyčerpávajúco nezmieňuje (okrem článku 7), ale ktorých splnenie obvykle sudy členských štátov overujú pri nariadovaní akýchkoľvek predbežných opatrení. Medzi tieto podmienky môžeme zaradiť: akcesoritu predbežného opatrenia vo vzťahu ku konaniu o veci samej, nevyhnutnosť predbežného opatrenia, naliehavosť predbežného opatrenia najmä na základe bezprostrednosti hroziacej škody, *fumus boni juris* a rovnováhu záujmov sporových strán, ktorá je vyjadrená v primeranosti opatrenia.

Podľa súdnej praxe musia byť teda predmety hlavného konania a konania o predbežnom opatrení v kauzálnom vzťahu, pričom druhý z nich má byť nevyhnutným dôsledkom prvého. Cieľom predbežného opatrenia má byť ďalej zabránenie tomu, aby bola zmarená alebo nadmerne sťažená

„užitočnosť“ alebo vykonateľnosť konečného rozhodnutia vo veci samej. Okrem toho musí navrhovateľ preukázať naliehavosť predbežného opatrenia, teda najmä že bezprostredne hrozí vážna a nenapraviteľná škoda, pričom v prípade, ak hrozí iba peňažná škoda, považuje sa za vážnu a nenapraviteľnú iba vtedy, ak je navrhovateľ v takej ekonomickej situácii, ktorá mu neumožňuje čakať na výsledok hlavného konania. Súd skúma dôvody nariadenia predbežného opatrenia predovšetkým v závislosti od závažnosti dôsledkov, ktoré môže mať navrhované predbežné opatrenie pre žalovaného. Napokon súd skúma rovnováhu záujmov, ktorá predstavuje na jednej strane záujem navrhovateľa na nariadení predbežného opatrenia a na strane druhej záujem odporcu, prípadne tretích osôb, ktoré je potrebné chrániť.

V návrhu na vydanie európskeho príkazu na zablokovanie účtov musí veriteľ okrem štandardných údajov o súde a stranách sporu, opisu skutkového stavu a dôkazov, uviesť najmä údaje o banke a účte a výšku sumy, ktorú chce zablokovať. V prípade návrhu na vydanie príkazu pred začatím konania vo veci samej musí veriteľ uviesť v návrhu aj skutkové okolnosti a dôkazy preukazujúce oprávnenosť pohľadávky veriteľa a musí podať návrh na začatie konania vo veci samej do 30 dní od podania návrhu na vydanie príkazu alebo do 14 dní od vydania príkazu.

Pokiaľ je návrh úplný, súd je povinný rozhodnúť o návrhu na vydanie príkazu na zablokovanie do desiatich pracovných dní, ak ide o zablokovanie pred vydaním rozsudku vo veci samej, alebo do piatich pracovných dní, ak ide o zablokovanie po vydaní rozsudku vo veci samej v prospech veriteľa. Súd vydáva príkaz na zablokovanie účtu na tlačive, ktoré nie je priamo prílohou tohto nariadenia, ako je to v prípade iných nariadení prijatých v rámci súdnej spolupráce v civilných veciach, ale je súčasťou osobitného vykonávacieho nariadenia Komisie.¹⁰

Dlžníkovi sa návrh na vydanie príkazu nedoručuje a súd s ním pred vykonaním príkazu na zablokovanie nekomunikuje. Po vykonaní európskeho

¹⁰ Vykonávacie nariadenie Komisie (EÚ) 2016/1823 z 10. októbra 2016, ktorým sa stanovujú tlačivá uvedené v nariadení Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 655/2014 o zavedení konania týkajúceho sa európskeho príkazu na zablokovanie účtov s cieľom uľahčiť cezhraničné vymáhanie pohľadávok v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 283, 19. 10. 2016, s. 1).

príkazu na zablokovanie účtov sa dlžníkovi doručí samotný príkaz, ako aj návrh veriteľa na vydanie tohto príkazu spolu so všetkými písomnosťami, ktoré predložil súdu veriteľ.

Keďže nariadenie EPZU zjednocuje v Únii základné pravidlá na dosiahnutie vydania európskeho príkazu na zablokovanie účtov, takýto príkaz musí byť automaticky uznaný a vykonateľný v ostatných členských štátoch bez akéhokoľvek osobitného vnútroštátneho konania alebo exequaturu.¹¹ Na rozdiel od všeobecného režimu výkonu súdnych rozhodnutí v Európskej únii podľa nariadenia Brusel Ia nie je možné pri tomto príkaze namietat' jeho rozpor s verejným poriadkom štátu uznania alebo vykonania.

Nariadenie EPZU stanovuje podrobné pravidlá vykonania európskeho príkazu na zablokovanie účtov, aj pokiaľ ide o povinnosti banky, v ktorej je zablokovaný účet vedený, a náležitosti vyhlásenia o zablokovaní účtu.

4 Snaha o vyvážené postavenie veriteľa a dlžníka

Najvýznamnejším prvkom, ktorý posilňuje postavenie veriteľa, je skutočnosť, že konanie o vydaní príkazu prebieha ex parte, teda bez účasti dlžníka, a to až do okamihu vykonania príkazu, pričom do tohto okamihu je dokazovanie postavené predovšetkým na listinných a iných dôkazoch predložených veriteľom.

Okrem toho, pokiaľ veriteľ dosiahol v členskom štáte vydanie vykonateľného rozsudku v neprospech dlžníka, avšak nepozná konkrétne údaje o banke ani účte dlžníka v inom členskom štáte, môže v podanom návrhu na vydanie príkazu požiadať súd, aby tieto informácie o banke a účte získal prostredníctvom informačného orgánu štátu výkonu, pričom musí uviesť dôvody, pre ktoré sa domnieva, že dlžník má v danej banke účet. Veriteľ však musí konkrétne uviesť aspoň členský štát, v ktorom má údajne dlžník bankový účet.

Najvýznamnejším zásahom do procesných práv dlžníka v konaní o európskom príkaze na zablokovanie účtov je práve konanie ex parte. Nariadenie EPZU preto zavádza určité inštitúty, ktorých cieľom je nájsť rovnováhu

¹¹ Pozri bližšie JÚDOVÁ, E. Výkon cudzích rozhodnutí v SR a exequatur. In: *Notitiae Novae Facultatis Iuridicae*, roč. XVI. Banská Bystrica: Právnická fakulta Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici, 2011.

medzi záujmami veriteľa a dlžníka, resp. zmierniť nevýhodné procesné postavenie dlžníka do okamihu vykonania príkazu na zablokovanie účtu. Z tohto dôvodu má dlžník v konaní o európskom príkaze na zablokovanie účtov určité nasledujúce povinnosti stanovené v nariadení EPZU.

Najvýznamnejším prvkom ochrany dlžníka proti zneužitiu európskeho príkazu na zablokovanie účtov je požadovanie zábezpeky od veriteľa. Táto zábezpeka má slúžiť na zabezpečenie prípadnej náhrady škody vzniknutej dlžníkovi v dôsledku vydania európskeho príkazu na zablokovanie účtov, ktorú zaviniť veriteľ. Podľa nariadenia EPZU by mala byť výška zábezpeky dostatočná na zabránenie zneužitiu príkazu na zablokovanie účtov, avšak nariadenie výšku tejto zábezpeky ďalej bližšie nekonkretizuje. Zloženie zábezpeky má byť pravidlom predovšetkým v prípade, keď veriteľ podá návrh na vydanie príkazu pred vydaním rozsudku vo veci samej, pričom súd môže od nej upustiť iba výnimočne, napríklad ak je návrh veriteľa síce dôvodný, ale veriteľ nemá dostatočné finančné prostriedky alebo ak ide o pohľadávku z vyživovacej povinnosti alebo výplaty miezd alebo ide o malú pohľadávku. Súd však môže v prípade potreby vyžadovať zloženie zábezpeky aj v prípade, keď veriteľ podá návrh na vydanie príkazu po vydaní rozsudku vo veci samej, ktorý je v jeho prospech, napríklad ak tento rozsudok nie je ešte právoplatný alebo vykonateľný.

Veriteľ okrem toho vo všeobecnosti zodpovedá za akúkoľvek škodu, ktorú zavineným konaním spôsobil dlžníkovi v súvislosti s príkazom na zablokovanie účtu, pričom v nariadení EPZU sú stanovené niektoré prípady vyvrátenej domnienky zavinenia veriteľa, inak dôkazné bremeno zavinenia veriteľa znáša dlžník (pozri čl. 13 ods. 2 tohto nariadenia). Rozhodným právom pre posúdenie zodpovednosti veriteľa ako aj banky je právny poriadok štátu výkonu príkazu.

V rámci Európskej únie ďalej nesmie dôjsť k vydaniu viacerých príkazov na zablokovanie účtu voči tomu istému dlžníkovi na účely zabezpečenia uspokojenia tej istej pohľadávky. Pokiaľ sa stane, že výška pohľadávky bude zabezpečená viacerými príkazmi na zablokovanie účtov, sumy týchto príkazov by sa nemali prekrývať, teda ich súčet by nemal byť vyšší ako je suma zabezpečovanej pohľadávky. Súdny členské štátov nemajú k dispozícii nijaké centralizované informácie, na základe ktorých by si mohli túto skutočnosť

overit', preto sa môžu spoliehať iba na vyhlásenie veriteľa, ktorý je povinný informovať o týchto skutočnostiach súd rozhodujúci o príkaze na zablokovanie. Nepravdivosť takého vyhlásenia veriteľa by však zrejme vyšla najavo až na základe vyjadrenia dlžníka v čase, keď je už účet zablokovaný.

Okrem toho pokiaľ existujú popri sebe viaceré príkazy na zablokovanie proti tomu istému dlžníkovi alebo sa príkaz vzťahuje na viaceré účty a dôjde k zablokovaniu sumy, ktorá presahuje sumu uvedenú v príkaze na zablokovanie, je veriteľ povinný bezodkladne požiadať o uvoľnenie takej presahujúcej sumy.

Samotný dlžník má ďalej možnosť poskytnúť súdu namiesto zablokovanej sumy zábezpeku alebo inú prijateľnú záruku, na základe čoho súd po zohľadnení okolností zablokovanú sumu uvoľní.

Napokon dlžník môže podať proti príkazu na zablokovanie odôvodnené opravné prostriedky uvedené v nariadení EPZU, na základe ktorých môže žiadať zrušenie alebo zmenu príkazu na zablokovanie účtu.

5 Záver

Nariadenie EPZU zahŕňa režim automatického výkonu osobitného neodkladného opatrenia, na ktoré sa nevzťahujú všeobecné pravidlá výkonu súdneho rozhodnutia podľa nariadenia Brusel Ia, a v tejto súvislosti obsahuje aj neobyčajne podrobný opis výkonu európskeho príkazu na zablokovanie účtov.

Z pohľadu veriteľa treba za nedostatok tohto nariadenia považovať príliš špecifickú vecnú pôsobnosť, keďže sa vzťahuje iba na zablokovanie účtu, pričom veritelia často potrebujú na zabezpečenie vymožitelnosti svojej pohľadávky predbežne zablokovať aj iný majetok dlžníka, nielen finančné prostriedky na jeho bankových účtoch.

Toto nariadenie obsahuje tiež zložitú definíciu cezhraničného sporu, pričom v prípade, keď bude veriteľ žiadať na súde svojho domovského štátu zablokovanie účtov dlžníka vo viacerých členských štátoch, avšak vrátane účtu vedeného v domovskom štáte, bude musieť podať dva samostatné návrhy na zablokovanie účtov, jeden podľa nariadenia EPZU a druhý podľa vnútroštátneho práva svojej krajiny.

Nariadenie EZPU pravdepodobne prinesie iba čiastočné zníženie časovej a finančnej náročnosti postupu veriteľa, keďže európsky príkaz na zablokovanie účtov je len neodkladným opatrením, ktoré musí byť spojené s konaním vo veci samej, na ktoré bude veriteľ potrebovať zrejme právnu pomoc spojenú s jazykovou prekážkou, pokiaľ také konanie nebude prebiehať v štáte jeho bydliska.

Ďalej je otázne, či zisťovanie údajov o účte dlžníka podľa článku 14 nariadenia EPZU patrí do právomoci Európskej únie stanovenej v článku 81 Zmluvy o fungovaní EÚ, ktorý sa týka súdnej spolupráce v občianskych veciach, a teda či článok 81 ods. 2 môže byť sám osebe právnym základom pre prijatie nariadenia EPZU.

Rovnako bude zaujímavé sledovať, či budú súdy členských štátov schopné dodržiavať krátke lehoty na vydanie príkazu na zablokovanie účtu.

Okrem toho napriek zjednoteniu pravidiel výkonu európskeho príkazu na zablokovanie účtov hrozí, že tento príkaz bude mať v jednotlivých členských štátoch rôzne účinky, keďže niektoré aspekty výkonu tohto príkazu sa podľa nariadenia EPZU predsa len spravujú vnútroštátnym právnym poriadkom, napríklad sumy vylúčené zo zaistenia alebo poradie európskeho príkazu na zablokovanie účtov vo vzťahu k iným predbežným opatreniam veriteľov.

Pokiaľ ide o napokon o slovenský zákon o európskom príkaze na zablokovanie účtov č. 54/2017 Z. z., ktorý bol prijatý na účely implementácie nariadenia EPZU mimo Civilného sporového poriadku, treba poukázať na ustanovenie o minimálnej výške zábezpeky (jedna tretina sumy, ktorá sa má zablokovať¹²), ktoré nesporne obmedzuje voľnú úvahu súdu, ktorú mu ohľadom výšky zábezpeky dáva nariadenie EPZU, a preto môže byť toto vykonávacie ustanovenie v rozpore s ustanoveniami nariadenia. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že členské štáty nemajú generálne splnomocnenie na prijímanie vykonávacích predpisov k nariadeniam Únie a môžu ich prijímať len na základe osobitného splnomocnenia uvedeného v úniomom nariadení a len v jeho medziach.

¹² Pozri § 3 ods. 1 tohto zákona.

Mnohé odpovede na vyššie uvedené otázky a nedostatky však zrejme naznačí až budúci výklad Súdneho dvora Európskej únie podaný k ustanoveniam nariadenia EPZU.

Literature

Dôvodová správa k návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady, ktorým sa v záujme uľahčenia cezhraničného vymáhania pohľadávok v občianskych a obchodných veciach vytvára európsky príkaz na zablokovanie účtov, KOM/2011/0445 v konečnom znení – 2011/0204 (COD).

JÚDOVÁ, E. Výkon cudzích rozhodnutí v SR a exequatur. In: *Notitiae Novae Facultatis Iuridicae*, roč. XVI. Banská Bystrica: Právnická fakulta Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici, 2011, s. 143–156. ISBN 978-80-557-0127-1.

SLAŠŤAN, M. Mýtus európskeho konania s nízkou hodnotou sporu v praxi spotrebiteľských sporov na Slovensku. In: ROZEHNALOVÁ, N., K. DRLIČKOVÁ a J. VALDHANS (eds.). *Dny práva 2014, Část III. Evropské mezinárodní právo soukromé: teorie vs. praxe*. Brno: Masarykova univerzita Brno, Acta Universitatis Brunensis Iuridica vol. 522, s. 200.

Contact – e-mail

michael.siman@paneurouni.com